

"Χίλια κτήρια «κοσμήματα» στο Κολωνάκι"

«Ο ήχος από τις γερμανικές μπότες στην ασφαλτο ήταν τρομακτικός. Είχα κολλήσει το πρόσωπό μου στο τζάμι και τους παρατηρούσα παρατεταγμένους να κατεβαίνουν την οδό Ηρακλείτου και λίγο μετά να στρίβουν στη Σόλωνος και να χάνονται. Για πάντα. Ήταν περίπου 9 το βράδυ της 12ης Οκτωβρίου 1944, ημέρα που απελευθερώθηκε η Αθήνα. Ήμουν τότε περίπου έξι ετών», περιγράφει μια εικόνα που έμεινε χαραγμένη στη μνήμη του, ο πολιτικός μηχανικός κ. Κωνσταντίνος Φραγκίδης. Έζησε το τότε, αλλά ζει και το σήμερα ενός κτηρίου από τα πολλά στην περιοχή του Κολωνακίου που η ιστορία τους καταγράφεται πλέον από ομάδα επιστημόνων.

Με τον παραπάνω τρόπο ξεκινά το άρθρο *"Χίλια κτήρια << κοσμήματα>> στο Κολωνάκι"*, και μιλά για όσα κτήρια γλίτωσαν από τις μπουλντόζες, την περίοδο 1950-1960. Πιο συγκεκριμένα, αναφέρει πως τα κτήρια που σώθηκαν από τις κατεδαφίσεις, αριθμούν περίπου τα 1.000 και μέσω αυτών, το άρθρο μάς προσφέρει την ευκαιρία να ταξιδέψουμε στο Κολωνάκι την περίοδο που μόνο τέτοια κτήρια σκίαζαν τους δρόμους του. Κτήρια σπουδαίων αρχιτεκτόνων κοσμούσαν τους δρόμους και άφηναν τον δικό τους, μοναδικό χαρακτήρα. Πολλές φορές, μάλιστα, τύχαινε μέσα σε αυτά τα «κοσμήματα» να κατοικούν γνωστοί άνθρωποι των γραμμάτων και της τέχνης, όπως και εύπορες οικογένειες, αξιοσέβαστες για την τότε εποχή. Όμως, λίγο μετά την λήξη του Β' παγκοσμίου πολέμου, ξεκίνησε η κατεδάφιση όλων αυτών των ιστορικών κτηρίων, προκειμένου να χτιστούν πολυκατοικίες. Έτσι, σταδιακά η περιοχή του Κολωνακίου γέμισε με απρόσωπα και άχρωμα κτήρια που στέγαζαν πλήθος ανθρώπων. Όλη αυτή η αλλαγή είχε σαν αποτέλεσμα η περιοχή αυτή να χάσει την αίγλη της και να μεταμορφωθεί σε μια αποπνικτική, για πολλούς, συνοικία της Αθήνας.

Αυτά τα λιγοστά κτήρια που απέμειναν θα μπορούσαμε να πούμε πως έχουν "δει" και έχουν "ζήσει" πολλές περιόδους της αθηναϊκής ιστορίας. Πιο αναλυτικά, τα «κοσμήματα της αρχιτεκτονικής» του Κολωνακίου έχουν "ζήσει" σε περιόδους απόλυτης φτώχειας και εξαθλίωσης και έχουν "δει" πολλές άσχημες εικόνες, ενώ έχουν "ζήσει" και σε περιόδους απόλυτης κατανάλωσης που οι δρόμοι και τα καφέ γεμίζουν από βιαστικούς ανθρώπους, φορτωμένους με σακούλες. Παράλληλα, κάθε κτήριο ξεχωριστά, αν είχε στόμα, θα μπορούσε να πει και την δική του προσωπική ιστορία, καθώς μέσα σε αυτά μπορεί να ζούσαν Αθηναίοι με σπουδαία ζωή που, ίσως, και να μην μαθεύτηκε ποτέ. Μέσα από την παραπάνω σκέψη, μου δημιουργήθηκε ένα βασικό ερώτημα: **πόσες, άραγε, σπουδαίες ιστορίες να «κατεδαφίστηκαν» μαζί με τα σπουδαία αυτά κτήρια που δεν μπόρεσαν να σωθούν;** Συνεπώς, θα ήταν πολύ καλύτερα να τα σεβόμασταν όπως τους αρμόζει. Αυτός είναι και ένας τρόπος για να κρατήσουμε ζωντανή την δική τους ιστορία, που είναι και δική μας.

Σεμίραμις Αμπατζόγλου, Γ1 Γυμνασίου